

καὶ ἐκδοθεῖσα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν κυρίων αὐταδέλφων Δαρβάρων. Ἐν Βιέννῃ ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βενδότη. 1807. εἰς 8ον.

(410) — Ἐξήγησις τῶν εἰς τὴν ἑξαήμερον ἕνδεκα δρελιῶν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ μεγάλου. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. ἔτει 1807. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον τοῦτο ἐτυπώθη διαταγῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, παρατηρήσαντος ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἀθῶνα διαμομφῇ του ὅτι διὰ τὸ ἄπειρον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὀλίγοι ἐκ τῶν ἑλείας Πατέρων ἐννοοῦσαν τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ὁποῦ ἡ Ἐξήγησις τῶν Ἡθικῶν. ἐτυπώθη ἐπισης ἐν τῷ αὐτῷ τυπογραφείῳ τὸ 1807 ἔτος, εἰς 4ον.

(411) — Ἐξήγησις τῶν κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀναγνωσμάτων ἐκ τῶν ἱερῶν πράξεων τῶν ἁγίων καὶ θεοπνεύστων ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μεταφρασθέντων ἐκ τῶν θείων πονημάτων τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοῦ ῥήμονος, ἧς ἐν τῷ τέλει προσετέθησαν καὶ δύο λόγοι αὐτοῦ περὶ τοῦ γάμου καὶ χηρείας ἤδη πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ καὶ ἀναλώμασι τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου, ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. ἔτει 1807. εἰς 4ον.

(412) — Βιβλίον καλούμενον Μυρίπνοον, περιέχον παρακλητικὰς ἀκολουθίας, μίαν τοῦ Δεσπότη, τέσσαρας τῆς Θεοτόκου, μίαν τῶν οὐρανίων ἀσωμάτων, καὶ μίαν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους· καὶ ἕναν ἱαμβικὸν κανόνα ὁμοιοκατάληκτον τῆς Θεοτόκου· καὶ τὸ οὔσης ὀψίας ἱαμβικόν· καὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου μύρου· συντεθέν μὲν παρὰ τοῦ πανοσιολογιώτατου ἁγίου Ἀρχιμανδρίτου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας κυρίου Ἰωάννου Ἱεροσολύμου Κεφαληνέως ἱεροκήρυκος· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν ἀγαλώμασι ἰδίῳ τοῦ

αὐτοῦ συγγραφέως, καὶ Μιχαήλ Ἀλμαλή ἀπὸ Ἑσκή Ζαρά τῆς ἐπαρχίας τοῦ μεγάλου Τουρνάβου, πρὸς χρῆσιν τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀδεία καὶ προτροπῇ τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. ἔτει 1808 εἰς 4^ο.

(413) — Ἀκολουθία τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας, συντεθεισα ὑπό τινος εὐσεβοῦς, πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ τῶν φιλοτίμων συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα καταγράφονται ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος, ἀδεία καὶ προτροπῇ τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου, ἐπιμελεία δὲ τῶν τιμιωτάτων ἐπιτρόπων τοῦ Παγκαρίου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. ἔτει 1808. εἰς φύλ.

(414) — Βιβλίον καλούμενον Ὀνομαστικὸν Πανάγιον, περιέχον δηλαδὴ πάντων τῶν ἁγίων τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας τὰ ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον, ὅσοι ἐστάθησαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἐπὶ τοῦ νῦν, ἐν ᾧ προσετέθησαν καὶ λόγος περὶ τῆς Θείας Μεταλήψεως· ἕτερος λόγος περὶ Μετανοίας λίαν κατανουκτικὸς, καὶ ἄλλος λόγος εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἁγίας καὶ Θεομήτορος Ἄννης· ἔτει δὲ κεῖνται καὶ τινες εὐχαὶ σύντομοι εἰς ὅλην τὴν ἐβδομάδα, πρὸς δὲ ταύτας καὶ ἐκλογὴ ἐκ τοῦ προφητάνακτος Δαβὶδ, ἡ ψαλλομένη καθ' ἐκάστην ἑορτὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις τοῦ Ἄθω, καὶ 24 Οἶκοι τοῦ τιμίου Προδρόμου· παρὰ δὲ τοῦ ἐν Γεργεστίῳ τιμιωτάτου καὶ Χριστιανικωτάτου κυρίου Δημητρίου Καριτζιώτου Πελοποννησίου, νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν ἰδίου ἀγαλώμασι εἰς κοιγὴν τῶν ἀπάντων

ὠφέλειαν. Τὰ πάντα ἐπιμελῶς διορθωθέντα παρὰ Σ. Β.
Ἐν Βενετία. 1808. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὑπὸ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων Σ. Β. ὑποκρύπτεται
τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ Σπυρίδωνος Βλαντῆ.

(415) — Κυριακοδρόμιον, ἤτοι Ἑρμηνεία καὶ μετ' αὐτὴν
Ἠθικὴ Ὀμιλία εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων τὰς ἀνα-
γινωσκομένας ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησίαις, ἐν
ταῖς Κυριακαῖς ταῖς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἄχρι τῆς Πεντηκο-
στῆς καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου τὰς ἀναγινω-
σκομένας ἐν ταῖς λοιπαῖς Κυριακαῖς τοῦ ὅλου ἔτους, συν-
τεθὲν ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου
τοῦ πρώην Ἀστραχανίου καὶ Σταυρουπόλεως διὰ δαπάνης
τῶν αὐταδέλφων Ζωσιμάδων ἐκδοθὲν, ἵνα δωρεὰν διανεμη-
θῇ, ἐν ταῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις. Ἐν Μόσχᾳ 1808.
Τομ. 2. εἰς φύλ.

(416) — Παράφρασις εἰς τὸ ἀπλούστερον τοῦ Πατριαρ-
χικοῦ καὶ Συνοδικοῦ γράμματος πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ προ-
τροπὴν τῶν ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅπερ ἐξέ-
δωκεν ὁ Παναγιώτατος, θειότατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πα-
τριάρχης κύριος κύριος Καλλίνικος πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει καὶ ἀπανταχοῦ εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθοδόξους Χρι-
στιανοὺς, διαγράφων τὴν ἐπισυμβάσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ
ἀγίου Γάφου πυρκαϊάν, καὶ πανσόφως προτρέπων εἰς ζῆλον
καὶ προθυμίαν τῆς τούτου οἰκοδομῆς καὶ ἀνακτήσεως· νῦν
πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δι' ἐπιμελείας καὶ προτροπῆς τοῦ
πανοσιολογιωτάτου ἀγίου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Παναγίου
καὶ Ζωοδόχου Γάφου κυρίου Καισαρίου Βυζαντίου. Ἐν τῷ
τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογρα-
φείῳ. ἔτει αωθ'. 1809 εἰς 4ον.

(417) — Ἡ θεία καὶ ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ ἀγίου ἱερο-
μάρτυρος Ἐλευθερίου, ψαλλομένη κατὰ τὴν δεκάτην πέμ-
πτην τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐραγισθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἱεροσόφου

λογιωτάτου Κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, νῦν τὸ δεύτερον τύποις ἐκδοθεῖσα δι' ἀδείας καὶ πρότερον τῆς τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν Δεσπότη τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Ἱερεμίου, συνδρομῇ μὲν οὐκ ὀλίγη τοῦ τιμιωτάτου Μαργαρίτου, Χατζῆ Μαργαρίτου Γούναρη, καὶ τῶν τιμιωτάτων πραγματευτῶν Αὐταδέλφων κῦρ Ἰωάννου, καὶ κῦρ Παναγιώτου Βαρβάτων, καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν. Ἐπιστάσις δὲ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἡγουμένου τῆς κατὰ τὴν νῆσον Νάξον μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου, Κυρίου Καλλινίκου Βαρβάτου, εἰς ἣν καὶ ἀνετέθη παρ' αὐτῶν χάριν ψυχικῆς ὠφελείας τῶν ἐκεῖ ἐτησίων ἑορταζόντων. Προστασίς δὲ καὶ ἐπιδιωρθώσει Δευτερεύοντος Γερασίου Βυζαντίου. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. Ἐν ἔτει αῳιά. 1811. εἰς 4ον

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀγνοῶ τὴν χρονολογίαν τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς Ἀκθλουθίας ταύτης μὴ πεσοῦσης εἰς χεῖράς μου.

(418) — Χριστιανικὴ Διδασκαλία περιέχουσα τὰ ἀναγκαιότερα ἄρθρα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, εἰς τὰ ὅποια πρέπει νὰ διδάσκωνται οἱ παῖδες. Μ' ἐρμηνείαν τινὰ πῶς γίνεται τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ἐν Βενετία. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. 1812. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ διδασκαλικὸν Βιβλιάριον τοῦτο, συγκείμενον ἐκ 32 σελίδων, εὗρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας ὄλων τῶν παίδων τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέχρι τῆς εἰσάξεως ἐν τοῖς σχολείοις τῆς ἀλληλοδακτικῆς μεθόδου στοιχειωδῶν βιβλιαρίων καταλληλοτέρων.

(419) — Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου σύγγραμμα περὶ συστάσεως τοῦ σεβασμίου Οἴκου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπερφυῶς τελεσθέντων θαυμάτων. Μεταφρασθὲν μὲν ἐν ἐπιτομῇ εἰς τὴν ἀπλὴν διάλεκτον πρὸς κατάληψιν τῶν ἀπλοστέρων. Ἐπιθεωρηθὲν δὲ, καὶ ὡς οἶόν τε ἐπὶ τὸ βέλτιον μετενεχθὲν παρά τινος εὐσεβοῦς Ἰατροφιλοσόφου. Νῦν ἐκ

τύποις ἐκδοθέν δι' ἐξόδων καὶ δαπάνης τοῦ ἐντιμοτάτου καὶ φιλελεύθερου Κυρίου Ἰωάννου Προσκυνητοῦ ὅπως ἡ Βίβλος αὕτη διανεμηθῆ δωρεὰν πρὸς ἴδιαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων εὐσεβῶν ψυχικὴν ὠφέλειαν. Ἐν τῷ εἰς τὸ Μαχμούτ Πασταχάνι Ἑλληνικῷ Τυπογραφείῳ. Ἐν ἔτει 1812. εἰς 8ον. μέγα. ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς πρωτοτύπου ἐκδόσεως τοῦ Πονήματος τούτου τὸν ἀνωτέρω Ἀριθ. (374).

(420) — Κατήχησις ἢ Ὁρθόδοξος Διδασκαλία τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Κωνσταντίνου Πρεσβυτέρου τοῦ Οἰκονόμου, διδασκάλου τῆς Φιλολογίας κατὰ τὸ φιλολογικὸν τῆς Σμύρνης Γυμνάσιον. Εἰς χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ Γυμνασίου. Διὰ δαπάνης τοῦ Κυρίου Ἡλίου Βαλλῆ. Ἐν Βιέννῃ. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰω. Σνύρερ. 1813. εἰς 8ον.

(421) — Ἐορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτικά, καὶ Κοντάκια τῶν ἐορταζομένων ἁγίων, καὶ τῶν ἐορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκοσταρίου· τὰ Δοξαστικά καὶ Ἀπολυτικά τῆς Ὀκτωήχου· τὰ ἑωθινὰ καὶ Εὐλογητάρια, τὸν πρῶτον Παρακλητικὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου· τὸν ἐπὶ ἐξομολογήσει Ἀμαρτωλοῦ καὶ τὸν μικρὸν ἁγιασμόν. Ἐκδοσις πρώτη. Ἐνετίησιν. παρὰ Πάνω Θεοδοσίου 1814. εἰς 8ον.

(422) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐκ τῆς περιφήμου Νήσου τῆς Ὑδρας, ὅστις ὑπέστη τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ῥόδου, ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ, τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου. Ἐν Βενετία. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(423) Ἀπολογία Ἱστορικὴ καὶ Κριτικὴ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν συκοφαντιῶν τοῦ Νεοφύτου Δούκα, συγγραφείσα παρὰ Κυρίλλου Κ. κατ' ἐπίμονον ζήτησιν τῶν ὁμογενῶν. Πίσση 1815. εἰς 8ον.

(424) — Ἐπιστολή πρὸς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην Κύριον Κύριλλον περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐπειθείας ὑπὸ Νεοφύτου τοῦ Δούκα. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάννου Σνίερ. 1815. εἰς 8ον.

(425) — Ἐπιστολή πρὸς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην Κύριον Κύριλλον περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας, ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάννου Σνίερ. 1815. εἰς 8ον.

(426) — Ἐγχειρίδιον κατὰ τῶν νοσοῦντων εἰς τὰ περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ὑπεροχῆς τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἐρανισθὲν ἐκ Γαλλικῶν συγγραμμάτων πρὸς ὄφελος τῶν ὁμογενῶν αὐτοῦ παρὰ Νικολάου Παππαδοπούλου, ἐπιστάσις Σπυριδωνος Βλαντῆ. Ἐν Βενετία 1815. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

(427) — Κατάνυξις ὠφέλιμος διὰ κάθε Χριστιανόν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέχονται Διάλογος ψυχῆς καὶ Νεκροῦ, καὶ Διηγήσεις τινές περὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, περὶ Κρίσεως καὶ Παραδείσου, καὶ περὶ Κολάσεως. Καὶ ἕτεροι στίχοι περὶ Θανάτου. Ποίημα Μαρίνου Τζάνε τοῦ ἐπιλεγομένου Μπουνιάλη τοῦ Ῥηθυμναίου ἐκ Κρήτης. Ἐν Βενετία. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. 1816. εἰς 8ον.

(428) — Ἀκολουθία τοῦ Ἀναγνώστου, ἄγουν τὰ Συλλειτουργικὰ, μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα. Ἐν Βενετία. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ 1816. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς βίβλου ταύτης τὸν Ἀριθ. (294) τοῦ Καταλόγου τούτου.

(429) — Διδασκαλία εὐσύνοπτος περὶ τῶν θανασίμων, καὶ συγγνωστῶν ἀμαρτημάτων Γενναδίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Σχολαρίου. Μεταφρασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ὁμιλουμένην ἀπλήν φράσιν· πρὸς πολλὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν καὶ πρὸς χάριν τῶν ὁμογενῶν καὶ αὐτοχθόνων αὐτοῦ. Ἦδη πρῶτον τύποις

ἐκδίδεται. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφίῳ· ἔτει 1816. εἰς 8ον.

(430) — Ἐρανος πολλῶν ὠφελίμων θεολογίας τε καὶ ἠθικῆς· ἐρανισθεὶς αὐτολεξί ἀπὸ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας ἀγίας Γραφῆς, κατὰ μίμησιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν καθηγητῶν. πρὸς χρήσιν τῶν νεοδιδασκομένων Ἑλλήνων, παρ' Ἀνδρέου τοῦ Θεοτόκου Κερκυραίου, καὶ προσφωνηθεὶς τῷ φιλοστοργωτάτῳ αὐτοῦ πατρὶ Προέδρῳ τῆς ἐν Κερκύρα Βουλῆς, καὶ τοῦ Συμβουλίου τοῦ ἡνωμένου Ἴονικοῦ Κράτους. Κερκύρα ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῆς Διοικήσεως. 1817. εἰς 4ον.

(431) — Περιγραφή τῆς ἱεράς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς καὶ μέγα ἐχούσης τὸ αἰδέσιμον, διὰ τὸν ἱστορήσαντα αὐτὴν Ἀπόστολον Λουκᾶν τὸν Εὐαγγελιστὴν, τοῦ Κύκκου ἐπιφημιζομένης, κατὰ τὴν νῆσον Κύπρον. Νῦν τρίτον τύποις ἐκδοθεῖσα ἐπιμελέστερον, προστεθέντα τε καὶ τινα ἄλλα τῶν ἀνάγκαίων, πρὸς περισσοτέραν βεβαίωσιν. Ἔτι δὲ καὶ θαυμάσιά τινα τῆς Θεοτόκου, τὰ πρότερον, καὶ εἰς ὕστερον γενόμενα εἰς δόξαν αὐτῆς, καὶ πρὸς ὠφέλειαν μεγίστην τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν. Τὰ πάντα καλῶς διαταχθέντα μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβοῦς ζητήσεως, καὶ διορθώσεως τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ἀγκύρας, Κυρίου Σεραφεῖμ τοῦ Πισσιδεῖου. Ἔτι δὲ προσετέθησαν καὶ τρία Πατριαρχικὰ Συγγειλιώδη Γράμματα, καὶ ἐπωφελεῖ τινα ἄλλα, ἵνα διανεμῶνται δωρεὰν, ἡγουμενεύοντος τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Κυρίου Μελετίου τρίτου. α.ω.ί.ζ. Ἐνετίησιν 1817. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς Α'. ἐκδόσεως τὸν Ἀριθ. (203) τοῦ παρόντος Καταλόγου. Τῆς δὲ δευτέρας ἀγνοῶ τὴν χρονολογίαν.

(432) — Τὸ Ψυχοσωτήριον Ψαλτήριον Δαβὶδ τοῦ Προφητάνακτος, ἐξηγηθὲν παρὰ τοῦ μακαριωτάτου καὶ σο-

φωτάτου Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύρου, καὶ μεταγλωττισθὲν παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον. Νῦν τὸ δεύτερον ἐκδοθὲν μετὰ τῆς προσθήκης τῶν εἰς κοινὴν φράσιν ἐννέα ὧδῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ τέλει παντὸς καθίσματος τροπαρίων καὶ εὐχῶν, γαί μὲν καὶ τῶν ἐτησίων πολυελέων, δαπάνῃ ἀνδρῶν σεβασμίων καὶ φιλογενῶν, ἵνα δίδεται δωρεὰν πρὸς τοὺς ἐν τοῖς κοινοῖς Ἑλληνικοῖς σχολίοις διδασκομένους πτωχοὺς παῖδας, ἐπιμελῶς διορθωθὲν παρὰ Διονυσίου Συγγέλου Φασλή τοῦ ἐκ τῆς Πελοποννήσου. Ἐν Βιέννῃ 1817. παρὰ Ἰωάννη Σνείρερ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ μεταφρασθέντος Ψαλτηρίου ὑπὸ Ἀγαπίου τὸν Ἀριθμὸν (256) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(433) — Ἐκλογή τῆς Θείας Μεταλήψεως. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάν. Βαρθ. Τσβεκίου. 1817. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντάκτης αὐτῆς εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ζαφειρόπουλος Πελοποννήσιος.

(434) — Ἀνατροπὴ τῆς Θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἱερᾶς καὶ Θείας Γραφῆς παλαιᾶς τε καὶ νέας. Μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Μολδαβικῆς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπλυστέραν τῶν Γραικῶν διάλεκτον ὑπὸ Ἰωάννου Γεωργίου. Ἐν ἧ προσετέθησαν περὶ τὸ τέλος ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Παύλου Μεδίκων γραφέντων τὰ ἐκλεκτότερα. Νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου ἐν πραγματευταῖς κυρίου Γ. Κ. Γ. Καὶ ἀφιερωθεῖσα τοῖς φιλοχρίστοις καὶ φιλομαθέσι Γραικοῖς. 1818. εἰς 4ον. μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο δὲν σημειώνει τὴν πόλιν ὅπου ἐτυπώθη. Μεταφραστῆς μὲν καὶ ἐκδότης αὐτοῦ εἶναι ὁ Γεώργιος Κωνσταντῖνος Γάτζος, τοῦ ὁποίου τ' ὄνομα ὑποκρύπτεται ὑπὸ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων Γ. Κ. Γ. Συγγραφεὺς δὲ εἶναι ὁ Νεόφυτος

Ε. Δ. της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Καυσοκαλυβίτης, ὅστις τὸ συνέταξεν εἰς Μολδαβικὴν γλῶσσαν καὶ ἐτύπωσεν ἐν Βουκορεστίῳ κατὰ τὸ 1808 ἔτος ἅμα ἔλαβε τὸ θεῖον χρῖσμα τοῦ βαπτίσματος.

(435) — Ἀπανθίσματα ἐκ τῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα παρὰ τῆς ἐν Λονδίῳ Ἑταιρίας τῶν Θρησκευτικῶν πονημάτων. Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1818. εἰς 12ον.

(436) — Τὸ τέλος τοῦ Χρόνου. Ἐπιτομὴ τῶν λόγων τοῦ Δοκ. Ἰσαὰκ Οὐάττου. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν παρὰ τῆς ἐν Λονδίῳ Ἑταιρείας τῶν θρησκευτικῶν πονημάτων. Τυπογραφεῖον Ἑλληνικόν. Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1818. εἰς 12ον.

(437) — Ἐξομολογητάριον ἤτοι βιβλίον ψυχωφελέστατον περιέχον διδασκαλίαν σύντομον πρὸς τὸν Πνευματικὸν πῶς νὰ ἐξομολογῆ με καρπὸν τοὺς Κανόνας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ ἀκριβῶς ἐξηγημένους, συμβουλὴν γλαφυράν πρὸς τὸν μετανοοῦντα πῶς νὰ ἐξομολογῆται καθὼς πρέπει, καὶ λόγον ψυχωφελῆ περὶ Μετανοίας· συνεργανισθὲν μὲν ἐκ διαφόρων διδασκάλων, καὶ εἰς ἀρίστην τάξιν ταχθὲν παρὰ τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει ἀσκήσαντος ἀοιδίμου πατρὸς Νικοδήμου. Ἡδὲ τρίτον ἐκδοθὲν δαπάνη τοῦ τυπογράφου. Ἐνετίησι παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. 1818. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀπὸ Κατάλογον τινα τοῦ τυπογράφου Νικολάου Γλυκεῖ γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ Α' ἐκδοσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου ἐδημοσιεύθη τὸ 1784 ἔτος, ἡ δὲ Β' τὸ 1794.

(438) — Περιγραφὴ τοῦ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δράμας καὶ Φιλίππων Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Κοσφοινήσσης, καὶ τοῦ γενομένου θαύματος εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἱεράν καὶ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἣ προσετέθη καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον ἐπ' αὐτῷ τῷ θαύματι.

Ἐτι δὲ πλήρες Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· ἅτινα συνεργασθήσαν παρὰ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Κυρίου Ἰλαρίωνος Σναΐτου Κρητός. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. 1819. εἰς 12ον.

(439) — Ἐπιτομή βραχεῖά τε καὶ ῥαδία περὶ τοῦ ὅπως δεῖ διαλέγεσθαι μετὰ τῶν Θειστῶν, συγγραφείσα παρὰ Δελίου. Καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς πίστεως παρὰ τοῦ αὐτοῦ. Μεταφρασθεῖσα ἀπὸ τὸ Ἄγγλικόν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς διάλεκτον. Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. 1819. εἰς 12ον.

(440) — Ἀπάνθισμα ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἀγίας Γραφῆς καὶ Νέας Διαθήκης μετὰ παραινέσεων ἠθικῶν. Παραφρασθὲν ὑπὸ Ἀπόστολου Κλέντου μετὰ σημειώσεων φιλοτίμῳ δαπάνῃ ὁμογενῶν. Ἐν Πετροπόλει. Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Ν. Γρέτσ. 1819. εἰς 8ον.

(441) — Ψαλτήριον τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ μεταγλωττισμένον εἰς τὸ ἀπλοῦν μετὰ κόπου πολλοῦ παρὰ Δαμασκηνοῦ Ἱερομονάχου Ἡελοποννησίου τοῦ ἐκ Δημητζάντης διὰ νὰ κάμουν οἱ ἀρχαριοὶ Μαθηταὶ ἀνάγνωσιν εἰς αὐτὸ, ἐκτρέροντες τὰς ψυχὰς των μὲ τὰ ἅγια λόγια τοῦ Προφητάνακτος μετὰ Παραρτήματος ἐν τῷ τέλει περιέχοντος ἐξήγησιν διαφόρων περικοπῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ ἄλλα τινὰ χρήσιμα. Ἐνετίησιν 1819. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(442) — Ὁμολογία Πίστεως, ἥτοι Ἀπολογία δικαιοσύνης κατὰ τῶν, ὅσοι ἀμαθῶς καὶ κακοβούλως ἐτόλμησαν παρεξηγεῖν καὶ διαβάλλειν Παραδόσεις τινὰς τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα τινὰ τῶν περὶ Πίστεως ὑγιῆ καὶ ὀρθόδοξα φρονήματα τοῦ ἀοιδίμου Διδασκάλου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορίτου. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ συνδρομῆς καὶ δαπάνης τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Κυρίου Γρηγορίου

Ποριώτου εἰς κοινήν ὠφέλειαν τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος. Ἐν Βενετία. παρὰ Πάνω Θεοδοσίου. 1819. εἰς 8ον.

(443) — Παύλου τοῦ Θείου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου αἰετῶν ἐπιστολαί, ἐρμηνευθεῖσαι μὲν Ἑλληνιστί ὑπὸ τοῦ Μακαρίου Θεοφυλάκτου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας· μεταφρασθεῖσαι δὲ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινοτέραν διάλεκτον, καὶ σημειώμασι διαφόροις καταγλαισθεῖσαι παρὰ Νικοδήμου Ἀγιορείτου· ἤδη πρῶτον τύποις ἐξεδόθησαν τῇ συνδρομῇ καὶ ἀντιλήψει τῶν Παναγιωτάτων Πατριαρχῶν Γρηγορίου καὶ Κυρίλλου, καὶ τοῦ Ἐξοχωτάτου Κόμητος Ἰωάννου Καποδίστρια. Τόμοι τρεῖς. Ἐνετίησιν. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. 1819. εἰς φύλον.

(444) — Βίος τοῦ Γουλιέλμου Κέλτ· ἡ δὲ Εὐδαίμων Χριστιανὸς μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ εἰς τὸ Γαλλικόν, καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. 1819. εἰς 12ον.

(445) — Κῆπος Χαρίτων, ἤτοι Ἑρμηνεῖα γλαφυρὰ εἰς τὰς Θ' ὠδὰς τῆς Στιχολογίας ἐκ διαφόρων συνερανισθεῖσα παρὰ τοῦ Διδασκάλου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἣ παρ' αὐτοῦ προσετέθησαν ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν εἰς μέτρον Ἡρωϊκόν· ἐν κεφάλαιον ὠφελιμώτατον Καλλίστου Πατριάρχου· ἐν τεμάχιον ἐκ τῆς χειρογράφου βίβλου Ἰωσήφ τοῦ Καλοθέτου. Νόμος Εὐαγγελικὸς ἐν ἐπιτομῇ, εἰς τεσσαράκοντα κεφάλαια διηρημένος, συγγραφεὶς ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Γενναδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Σχολαρίου. Πρὸς τούτοις τεσσαράκοντα χαρακτῆρες ἐπιστολῶν Ἑλληνικῶν, καὶ ἕτεροι τύποι ἐπιστολῶν ἀπλοϊκῶν Χριστοφόρου τοῦ Προδρομίτου· εἰς τύπος Διαθήκης, καὶ ἄλλος τύπος ὁμολογίας· καὶ μία χεὶρ τεχνικωτάτη περὶ τοῦ Ἀγίου Πάσχα, καὶ τῶν παρεπομένων αὐτῷ μετὰ τῆς Ἑρμηνείας αὐτῆς. Τέλος ἐν Παράρτημα περὶ κύκλων Ἡλίου καὶ Σελήνης· ὁμοίως

περὶ Βισέκτου, Ἰνδικτιῶνος καὶ Ἐπακτῶν, παρὰ Κωνσταντίνου Σακελλαροπούλου τοῦ ἐξ Ἄρτης. Πάντα δὲ ταῦτα νῦν πρῶτον τύποις ἐξεδόθησαν διὰ δαπάνης τῶν ἐλαχίστων Ἱερομονάχων Στεφάνου καὶ Νεοφύτου, τῶν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει Σκουρταίων. Ἐνετίησιν, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. 1819. εἰς 4ον.

(446) — Ὁρολόγιον τὸ μέγα, περιέχον ἅπασαν τὴν προσήκουσαν αὐτῷ ἀκολουθίαν κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγίων καὶ εὐαγῶν Μοναστηρίων. Ἐνετίησιν. Ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ Νικολάου Γλυκεῖ. 1819. εἰς 8ον μέγα.

(447) — Συναξαριστὴς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ πάλαι μὲν Ἑλληνιστὶ συγγραφεῖς ὑπὸ Μαυρικίου, Διακόνου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Νῦν δὲ δεύτερον μεταφρασθεῖς ἀμέσως ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ χειρογράφου Συναξαριστοῦ, καὶ μεθ' ὅσης πλείστης ἐπιμελείας ἀνακαθαρθεῖς, διορθωθεῖς, πλατυνθεῖς, ἀναπληρωθεῖς, σαφητισθεῖς, διορθωθεῖς, πλατυνθεῖς, ἀναπληρωθεῖς, σαφητισθεῖς, ὑποσημειώσεσι διαφόροις καταγλαϊτθεῖς, καὶ εἰς τρεῖς τόμους διαιρεθεῖς, ὑπὸ τοῦ ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Νικοδήμου Ἀγιορείτου. Ἐν Βενετίᾳ. 1819. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Πάνου Θεοδοσίου. εἰς φύλ.

(448) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ. Νῦν δεύτερον τύποις ἐκδοθεῖσα δι' ἀδείας τοῦ παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου. Καὶ δι' ἐξόδων καὶ ἐπιμελείας τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κυρίου Θεοδοσίου προηγουμένου τῆς κατὰ τὸ Ἀγιόνυμον Ὅρος Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας μονῆς τοῦ Σταυρονικήτα, τοῦ καὶ Ἐπιτρόπου τῆς κοινότητος χρηματίσαντος πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐθ'. εἰς 8ον μέγα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας ταύτης ἐτυπώθη

καὶ ἡ « Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Μοδέστου » Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, συγγραφεῖσα παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός. » Ἄγνοῶ δὲ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀ. ἐκδόσεως μὴ πεσοῦσης εἰς χεῖράς μου.

(449) — Βιβλίον τῶν δημοσίων Προσευχῶν καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Μυστηρίων καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ τελετῶν, κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας Ἀγγλίας καὶ Ἰβερνίας. Ὡς προσετέθη τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαβὶδ καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ καὶ τὰ Εὐαγγέλια. Μεταφρασθὲν ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς εἰς τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος διάλεκτον ὑπὸ Α. Κάλβου Ἰωαννίδου. London. Samuel Bagster. 1820. εἰς 32ον.

(450) — Συμβουλὴ τριῶν Ἐπισκόπων, ἐπισταλθεῖσα, κατὰ τὸ 1553 ἔτος, πρὸς τὸν Πάπαν Ἰούλιον τὸν τρίτον, μεταφρασθεῖσα ἀπὸ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ μὲ σημειώσεις ἐξηγηθεῖσα. « Ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἶπατε, ἐν τῷ φωτὶ ἀκουσθήσεται. » Λουκ. 16', 3. » London, printed for W. Truthlover. MDCCC XX. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἀνώνυμος μεταφραστὴς τῆς σπουδαίας διατριβῆς ταύτης κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Δυτικοῦ κλήρου εἶναι ὁ Ἀδαμάντιος Κορχῆς, ὅστις τὴν ἐξέδωκε διὰ τὸν ἐφεξῆς λόγον, ὡς ὁ ἴδιος γράφει ἐν τῷ βίῳ του σελ. 30. — « Σκοπὸν εἶχεν » ἡ φανέρωσις τοιοῦτου συγγράμματος τὴν διόρθωσιν καὶ διακαίωσιν ἐν ταυτῷ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. »

(451) — Σύνοψις ἱερὰ περιέχουσα Ἀκολουθίας καὶ Εὐχὰς ἐκάστῳ Χριστιανῷ προσηκούσας, καὶ ἄλλα ὠφέλιμα Ἐν Βενετίᾳ. παρὰ Πάνῳ Θεοδοσίῳ 1820. εἰς 12ον.

(452) — Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς εἰς χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν καθομιλουμένην γλῶσσαν παρὰ Γρηγορίου Καλαγάνη Ἱεροδιακόνου τοῦ ἐκ τῆς Ἀγιάσου τῆς Μιτυλήνης. Ἐν Βιέννῃ. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Δ. Δαβιδοβίχη. 1819—21. Τόμ. 3. εἰς 8ον.

(453) — Ἱστορία τῆς Νέας Γραφῆς, κτλ. ὑπὸ τοῦ ἰδίου μεταφραστοῦ. Ἐν Βιέννῃ. Ἐκ τῆς αὐτῆς τυπογραφίας. 1821. Τόμ. 3. εἰς 8ον.

(454) — Ἑρμηνεία εἰς τοὺς ἑκατὸν πενήκοντα ψαλμοὺς τοῦ προφητᾶνακτος καὶ Θεοπάτορος Δαβίδ· συγγραφεῖσα μὲν πάλαι Ἑλληνιστί παρὰ τοῦ Ὀσιωτάτου ἐν μοναχοῖς καὶ ὑπερτίμου τῶν φιλοσόφων κυρίου Εὐθυμίου τοῦ Ζηγαδηνοῦ, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν ἀπλουστέραν διάλεκτον παρὰ τοῦ ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου κυρίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, καὶ σειρᾷ πλουσίᾳ ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων καταπλουτισθεῖσα, ἥτις συνηρανίσθη ἐκ τῆς ἀνεκδότου σειρᾶς τοῦ σοφοῦ Νικήτα, καὶ ἐκ τῆς ἐκδεδομένης γραικολατινιστί καὶ ἐκ τινῶν ἄλλων. Τύποις δὲ νῦν πρῶτον ἐκδοθεῖσα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῆς φιλογενοῦς ἀδελφότητος τῶν εὐγενεστάτων Ζωσιμάδων εἰς κοινὴν ἀπάντων τῶν ὁμογενῶν Ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Σπουδῇ καὶ ἐπιστάσι τοῦ ἐντιμοτάτου ἐν πραγματευταῖς κυρίου Πολίνου Πάλη. Ἐτυπώθη ἐν τῷ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῦ γένους τυπογραφείῳ, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. αὐθ'. — αὐκά. Τόμοι 2. εἰς φύλον.

(455) — Λόγος Ἐπιτάφιος εἰς τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριον ἐκφωνηθείς ἐν Ὁδησσῷ ἐν τῇ Ῥωσικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως τῇ 19 ἰουνίου 1821, ὑπὸ Κωνσταντίνου Πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου. Τυπωθεὶς διὰ ὑψηλοῦ ὀρισμοῦ Ἑλληνιστί-Ῥωσιστί. Ἐν Πετροπόλει. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ν. Γρέτσ. αὐκά. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἐπιτάφιος λόγος οὗτος ἐτυπώθη συγχρόνως καὶ ἐν Μόσχᾳ ὑπὸ Νικολάου Β. Γκόύστη. παρὰ τῷ τυπογράφῳ Λύγούστῳ Σιμένῳ. εἰς 8ον.

(456) — Τὰ Βιβλία, τουτέστιν ἡ Θεία Γραφή τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης καὶ ἡ μὲν παλαιὰ κατὰ τοὺς

ἑβδομήκοντα, ἐκ τοῦ ὡς οἶόν τε ἀκριβῶς ἐκδοθέντος ἀρχαίου Ἀλεξανδρινοῦ χειρογράφου, ἡ δὲ καινὴ ἐκ τριῶν κατ' ἐπικύρωσιν τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχου Κυρίλλου ἐκδόσεως ἑτεράω. γενομένης. Ἐξετυπώθη δὲ εὐλογίας μὲν τῆς ἀγιωτάτης Διοικούσης Συνόδου πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, παρὰ τῆς κατὰ τὴν Μόσχαν Ἱεροβιβλικῆς Κοινοτήτος· διὰ δαπάνης δὲ τῆς πολυθρυλλήτου καὶ φιλοχρίστου ἀταδελοφότητος Ζωσιμάδων τῶν ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Μόσχᾳ. Ἐν τῷ τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου τυπογραφείῳ ἑτεράω. εἰς φύλον.

(457) — Λόγος Πανηγυρικὸς εἰς τὸν Ὅσιον Γεράσιμον τὸν Προστάτην Κεφαλληνίας, συντεθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίνου Διακόνου Τυπάλδου τοῦ Κεφαλλῆνος. Ἐν Βενετία, παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. 1823. εἰς 8ον.

(458) — Μικρὸν προσευχητάριον εἰς χρῆσιν τῶν σπούδαζόντων νέων, ἐκδοθὲν ὑπὸ Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ τοῦ Ἰμβρίου, ὑφ' οὗ προσετέθη καὶ εὐχὴ ὑπὲρ τῶν Κτετόρων τοῦ φροντηστηρίου ἐν ᾧ σπουδάζωσι, καὶ ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ διὰ στίχων ἑξαμέτρων. Ἐν Βενετία. παρὰ Μιχαήλῳ Γλυκεῖ. 1828. εἰς 12ον.

(459) — Ὁρθόδοξος Ὁμολογία, ἧτοι Πίστειος Ἐκθεσις κατὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, συντεθεῖσα παρὰ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Καὶ πρῶτον νῦν ἐκδιδόμενη εἰς φῶς παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἀγίου Γαλαντίου Κυρ. Νεοφύτου Μεταξᾶ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῇ ἐθνικῇ Τυπογραφίᾳ 1828. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ ὁμολογία αὕτη ἐξεδόθη κατὰ πρῶτον τὸ 1767 ἔτος, ἴδε τὸν Ἀριθ. (239) τοῦ Καταλόγου τούτου.

(460) — Ἐγχειρίδιον τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, σύγγραμμα Ἀλεξάνδρου Στούρζα. Ἐν Πετροπόλει. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Γρέτσ. ἑτεράω. εἰς 8ον.

(461) — Περίληψις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦς

ἀλληλοδιδασκομένους, καὶ κοινῶς διὰ καθένα χριστιανόν, ὑπὸ Ν. Νικητοπούλου, Πελοποννησίου ἐκ Δημητριάδος. Ἐν Μελίτῃ 1830. εἰς 12^{ον}.

(462) — Χριστιανικῆς Διδασκαλίας Μάθημα τμήματος α. καὶ β'. Προσευχαὶ διὰ τ' ἀλληλοδιδασκόμενα παιδιά, διορισθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἑαυτῆς προπαιδείας Ἐπιτροπῆς Ἐν Αἰγίνῃ, ἐκ τῆς Ἐθνικῆς τυπογραφίας. 1830. εἰς 12^{ον}.

(463) — Θεωρίαι Χριστιανικαὶ καὶ Ψυχωφελεῖς Νοθεσῖαι, συντεθεῖσαι εἰς γλῶσσαν πεζὴν καὶ ἐκδοθεῖσαι τὸ δεύτερον διὰ νὰ διανέμονται δωρεὰν εἰς πάντα Χριστιανόν, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Ἐν Βιέννῃ. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀντωνίου Αὐκούλου. 1831. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον ἐν Βενετία κατὰ τὸ 1742 ἔτος παρὰ τῷ τυπογράφῳ Γλυκεῖ. Ἴδε τὸν ἀριθ. (188) τοῦ πρὸντος Καταλόγου.

(464) — Ἐπιτομὴ τῆς Ὀθωμανικῆς θρησκείας μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς ἐπὶ τὴν Γραικικὴν διάλεκτον παρὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐγενίου Διογενεΐδου τοῦ ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Δημητριάδος. Ἡ προσετέθησαν ὁ Βίος τοῦ Μωάμεθ, καὶ ὁ Παραλληλισμὸς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ Ὀθωμανικῆς, πρὸς δὲ, καὶ τινες σημειώσεις. Ἐν Βενετία. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. 1831. εἰς 8^{ον}.

(465) — Θεωρητικὸν μέγα τῆς Μουσικῆς, σύνταχθὲν μὲν παρὰ Χρυσάνθου Ἀρχιεπισκόπου Δυρραχίου τοῦ ἐκ Μαδύτων, ἐκδοθὲν δὲ ὑπὸ Παναγιώτου Γ. Πελοπίδου Πελοποννησίου διὰ φιλοτίμου συνδρομῆς τῶν ὁμογενῶν. Ἐν Γεργέσῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας Μιχαὴλ Βαῖς, 1832. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐννοεῖται καλῶς ὅτι πρόκειται περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς.

(466) — Ἐγχειρίδιον περιέχον τὰ ἑπτὰ Μυστήρια τῆς Ἀνατολικῆς, Καθολικῆς τε καὶ Ἀποστολικῆς ἀγίας τοῦ

Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Πρὸς χρῆσιν, καὶ γνῶσιν τῶν Ἱερέων, καὶ πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, συντεθὲν καὶ ἐρα- νισθὲν ἀπὸ πολλῶν πνευματικῶν καὶ θεοπνεύστων βιβλίων, εἰς ἀπλὴν φράσιν, εἰς κατάληψιν τῶν ἀναγινωσκόντων, καὶ ἐν τῷ τέλει φέρει λόγον περὶ Ἱερωσύνης. παρὰ τοῦ Πανιε- ρωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου ταπεινοῦ Ἀρχιεπέτου Ταλαν- τίου Νεοφύτου Μεταξᾶ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις αὐλβ'.

εἰς 8ον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ.